

ЛОМНАТА НА АБОБЕТЕ

KEN FOLLETT
Lie down with Lions
Ken Follett 1978
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчитат на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до нарушения. Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизведена без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЕН ФОЛЕТ

Долината на лъвовете
2020 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Кен Фолет

Превод: © 2000 Валентина Рашева

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-comics.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-175-0

КЕН ФОНЕТ ДОМНАТА НА АБВОВЕТЕ

Армлайн Студиос
София, 2020

Ha Bap6apa

Търва часм

1981 з.

Първа глава

Тези, които искаха да убият Ахмет Йълмаз, бяха все се-риозни хора. Бяха турски студенти, узживяваха се като хъшове в Париж и в сметката си вече имаха убийство на амаше в турското посолство и аmentал с петролна бомба срещу гома на висш служител от „Търкши Еърлайнс“. Избраха Йълмаз за следващата си жертва, защото бе от богатите пог-гръжници на Военната гиктатура и защото живееше – госта угодно за тях – в самия Париж.

Домът и офиса му бяха добре охранявани, а мерцесът алмузина – брониран, но студентите бяха убедени, че всеки мъж си има слабо място, и то обикновено – по тънката част. В случая с Йълмаз бяха съвсем прави. Двусегмичното наблюдение разкри, че Йълмаз има обичай да напуска гома си – две или три Вечери през сегмичата – зад Волана на обикновеното рено комби (което прислужниците му използваша за пазаруване) и да посеща-ва страннична уличка в Пемнайсетти микрорайон, за да гостува на красива млада туркиня, която бе влюбена в него.

Студентите решиха да поставят бомба в колата, гокато Йълмаз се забавлява с любимата.

Знаеха откъде да вземат експлозивите – от Пене Гоци, егун от многобройните синове на корсиканския кръстник Меме Гоци. Пене беше търговец на оръжия. С гомовност би продавал на всеки, но предпочиташе политически клиентци, защото, както ухилено сам признаваше, „издаците са гомови га плашат повече“. Беше помогнал на турските студенти и при гвете им пресушни кървави научвания.

Имаше обаче егун неугоден момент в плана с взривяването на автомобила. Йълмаз обикновено си тръгваше сам с реното от гома на приятелката си, но не абсолютно винаги. Понякога я извеждаше га Вечерт в ресторанти или пък тя често замнина-ваше някъде с колата и се връщаше след половин час, напобарена с хаяб, плодове, супене и вино – очевидно га приготви Вечеря в

любвното гnezденце. Някой път Йълмаз се придържах с такси в гома си, а приятелката използваше колата ген-два. Стугентите, като повечемо терористи, бяха романтици по гуша и никак не им се искаше да рискуват живота на една красива жена, чиято египтвено престъпление бе обичта към мъж, който не я засуджава. Погубно прегрешение всеки лесно би простил.

Те обсъдиха проблема по геомкратичен начин. Всичките си решения вземаха с гласуване и не признаваха никакви ръководни постове; и все пак между тях имаше егун, чиято сила като личност го бе изгизнада го ролята на водач. Името му бе Рахми Кокун – симпатичен емоционален момък с рошава мустаца и особен баксък в очите: това издваше, че се изживява като голлям революционер. Именно неговата енергичност и решителност бяха в основата на преушните гбе начинания въпреки всички проблеми и рискове. Рахми предвожи да се посъветват със специалист по експлозивите.

Отначало гружите не останаха очаровани от тази идея. Попишаха го: „На кого можем да се говорим?“ Рахми предвожи Елис Таер – американец, който се представяше за поет, но всъщност си изкарваше хляба с частни уроци по английски. Елис бе научила госта за експлозивите като войник във Виетнам. Рахми го познаваше вече от зорина – зорина и нещо. Двамата бяха спивали заедно едно бързо задлязо революционно вестниче, наречено „Хаос“, и съвместно организираха поетични четения, за да събират пари за Организацията за освобождение на Палестина. Той като че съпреживяваше гнева на Рахми към това, което става в Турция, както и омразата му към Варварите, които го вършат. Някои от гружите стугенти също отчасти познаваха Елис – беше се появявал на няколко гемонстрации; останаха с впечатления, че е асистент или млад професор в университетта. Не бяха много въодушевени да намесят човек от петурски произход, но Рахми много настояваше и те накрая склониха.

Елис взимаси разрешенце за техния проблем почти веднага. Бомбата, каза той, трябва да е снабдена с устройство за гис-танционно управление. Рахми ще сегу зад някой прозорец срещу гома на момичето или в паркирана кола на улицата и ще наблюдава реното. В ръката си ще има радиопредавател с размерите на кутши цигари – като тези, които се използват за отваряне на автомобилни врати на гаражи. Ако Йълмаз влезе в колата сам, както най-често ставаше, Рахми ще напишне копчето на

предавателя и радиосигналят ще активира един падец в бомбата, който ще щракне и ще прекузвика експлозия, когато се запали моторът. Но ако случайно приятелката се качи в колата, Рахми няма да написне копчето и тя ще я пофкара, без нищичко да заподозре. Бомбата би била свърсем безопасна, докато не се използва вустанционното. „Не напискаш копчето – и не гърми“ – така бе казал Еалис.

На Рахми му хареса тази идея и той попита Еалис дали би се свързали да погрозтви бомбата заедно с Пене Гоци.

– Разбира се – отвъррна Еалис.

После възникна още един проблем.

– Имам един приятел – погхвана Рахми, – който иска да се срещне и с гвама ви – Еалис и Пене. Право га ви кажа, той *завикително* трябва га се срещне с вас, иначе Всичко пропада, защото този именно приятел ни гава парите за експлозивите, които, погкупите и оргъките – Всичко.

– Защо тогава иска га се срещне с нас? – попитаха Еалис и Пене.

– Исква га е сигурен, че бомбата ще проработи, а и настоява сам га се убеди, че може га ви се има гоберие – с извинителен тон заговори Рахми. – Само трябва га гонесете бомбата при него, га му обясните как точно ще се загейтва, га му списнете дучно ръката и га му гаете га ви погдегне право в очите. Това не е бог знае какво, нади, особено за човека, който Всъщност плаща цялата история?

– Аз дучно нямам нищо прошив – каза Еалис.

Пене се поколеба. Трябваша му парите, които щеше га спечелел от срещата – на него Все му трябваша пари, както на свинята Все ъ трябва помия, – но пък мразеше га се среща с непознат.

Еалис се опита га го скаони.

– Слушай – рече му той, – тези студентски групички се раждат и гинат като мимози пролетно време и Рахми сигурно свърсем скоро ще изгори от играта, но ако познаваш неговия „приятел“, ще можеш га си вършиш своя бизнес и слег като Рахми е вече аут.

– Прав си – отвъррна Пене, който не беше голям мозък, но схвашаше бързо правдата на играта, ако му ги обясни човек проспичко.

Еалис каза на Рахми, че Пене се е свързали, и Рахми уреди срещата между тримата за следващата недела.

Тази сутрин Елис се събуди в леглото на Джейн. Разсъни се внезапно, уплашен – Все едно го е мъчил кошмар. Снег моментт си спомни причината за тази напрегнатост.

Погледна часовника си. Ако всичко мине добре, гнес ще се увенчае с триумфален успех продажката повече от зорюна търпеядва, къртовска работа. И ще може да преживее светлия миг с Джейн – ако говечера е още жив, разбуча се.

Обърна глава га я погледне, като внимаваше га не шава много, за га не я събуди. Сърцето му затупа по-сишно, както спаваше Всеки път, като види лицето ѝ. Беше легнала по гръб, върна-томо ѝ носле сочеше мавана, а тъмната коса се бе разпиляла по възгавицата като крило на птица. Той погледна гомемичката ѝ уста, пълтните устни, които го цеудваха твй често и моакко-Ва садостно: Авичте на пролетното сънце осветяваха гьстия русичък мъх по бузите ѝ – когато искаше га я погразни, той го наручаше „брадата ти“.

Рядко имааше възможност га ѝ се поравва, като я гледа такава – отпусната, със спокойно лице, без никаква израз на него. Обикновено тя предаваше от живот: смеше се, мръщеше се, правеше гримаси, изразявайки изненада, неверие, състрадание. Най-обичайният ѝ израз беше една широкка падава усмивка, като на капазанци, който току-що е свършила някой гениална бея. Само като спеше и мислеше сериозно върху нещо – само тогава човек можеше га я види отпусната. И Все пак той най-много я обичаше в такива моменти, защото твй незащитена, неповвластна на Волята си – лицето ѝ позволяваше га се усетти сластната чувственост, която гори в нея като бавен, жекък, погмолен огън. Видеше ли я такава, чак ръцете го засърбяваха га я помидва.

Отначало тоба го бе изненадало. Още като се запознаха ско-ро снаег присутгането му в Париж, тя му направи впечатление като типичен представител на онези „мушанки“, каквито вина-гу има из разикуваните маажежки групи в гомемите столици. Те Все огадвяват някакъв комитет, организираат кампании срещу апартейда или в показа на ядреното разоръжаване, волят протестни походи за събитията в Ед Салвадор и против замр-сяването на воците, събираат пари за гледащите в Чаг или се опитват га полудризираат някой талантлив маад филмов

сценарист. Тя привличаше хората с поразителната си външност, пленяваше ги нейният чар, падеше ги нейният ентусиазъм. Забвеше я на ресторант гъа-три пъти – само заради удоволствието да гледа как красиво момиче унищожава цяла пържолка; а после – така и не можеше да си спомни как точно стана – той откри, че в това живо гебойче греме егна страстна жена, и се влюби в нея.

Обхоци с поглед малкото ѝ таванско апартаментче. С удоволствие спря очи на познатите дични вещи, които гоказваха, че това е нейният дом: хубав лампичон, прикоген от купайска Вазучка; полица с книги по икономика и по проблемите на световната бедност; огромен пухкав гиван, в който може да се задуши човек, ако пропагне; фотозафия на баща ѝ – хубав мъж с гбуреген костюм, сниман Вероятно през шейсетте години; малка сребърна купа, спечелена от нея и понито ѝ на име Гуххарчо – на купата бе инкрустирана годината – 1971-а, преди гесет години. „Тя е била на тринайсет – помисли си Елис, – а аз съм била на гвайсет и три, и го-като е печелада юношески конни състезания в Хемпшър, аз съм била в Даос, залагаа съм противовоехотни минци по пътя Хо Ши Мин“.

Когато за първи път видя апартаментта преди почти егна година, тя току-що се бе нанесла тук от предградията и беше гостна годо – просто егна малка таванска стая: кухненски бокс в нишата, гушкабина в бившия килер и моалетна с Врата към коридора. Постепенно тя го превърна от мрачно таванско помещение в уютно, приветливо гнезгенце. Добри пари печелеше като превогачка от френски и руски на английски, но и наемът ѝ бе също висок – апартаментът беше в близост го булевард „Сен Мишел“, тъй че тя внимаваше как харчи – пестеше, за да си купи точно най-подходящата махагонова масулка, легло с табда от антикварния магазин или килим от Табриз. „Мома от сой“ – така би я нарекла бащата на Елис. „Ще я харесаш, тате – помисли си той. – Направо ума ти ще вземе.“

Претъркоши се настрана с лице към нея и тя се събуди от това гвижение, точно както си бе и помислил, че ще стане. Големите сини очи се възряха в тавана за секунда само, после тя го погледна, усмихна се и се гушна в обятията му. Прошепна му „зграсти“ и в отговор поуочи гъага цеувка.

Той веднага се възбуди. Лежаха си така заедно известно време, още поуузаспади, и от време на време се цеауваха; после тя метна едничя си крак през беграта му и лениво, без гуми започнаха да се любят.

Когато станаха гаджета, гвамата правеха любов султрин и Вечер, а често – и по никое време слегобег. Тогава Елис мислеше, че такава разгулна страсп не може да прогържи много и че слег няколко гни, може би няколко сегмици, първоначалната тръпка ще премине и те ще възгят в стамистически усреднените гва и помобина пъти на сегмица или коккомо там го изчисляват. Но сегрши. Егна зогуна по-късно гвамата още се гонеха из леглото като маадоженци.

Тя се пребрътя така, че легна върху него и се отпусна с цялата си тежест. Влажната ѝ кожа се гонепи го неговата. Обви с ръце мъничкото ѝ тяло и я притисна в прегръдките си, като в същото време с мощен маастък навлезе още по-гъвкаво в нея. Тя усети, че той е на път да свърши, и вгизна рязко глава, погледна го, после го целуна с разбърорени устни, гокато той се издвля в нея. Веднага саег това тя вземена ниско, едва чуто, и той я усети как стига до върха с егин пропяхен, нежен, на гълаги тръпки гошва султрешен оргазъм. Остана върху него, Все още поузаспадна. Той замива косите ѝ.

Саег мако тя се размърда.

– Знаеш ли кой ген сме гнес?

– Недея.

– Твоята недея за гомбене.

– Не бях забравил.

– Хубаво. – Послегва пауза. – С какво ще ме гощаваш?

– Пържода, картофи, зряд фасуд, козе супене, язоги и сметана.

Тя вгизна глава и се засмя.

– Ама ти винаги това гомвиши!

– Не е Вярно. Минанди път беше зелен фасуд.

– А предпоседниия път беше забравил за гважението си, така че ядохме в ресторант. Какво ще кажеш мако да разнообразиш менюто?

– Ей, я чакай мако. Бяхме се разбрали всеки да гомви през недея. Не сме се гоговаряли за различни ястия всеки път!

Тя пак се отпусна върху него и меатранно цизира състоянище на първен разгром.

Това, което му предстоеше да свърши този ген, през цялото време не излизаше от главата му. Щеше да се нуждае от помощта ѝ, без тя да разбере, и сега беше моментът да я помоли.

– Трябва да се видя с Ракми тази султрин – започна той.
– Добре. Ще се срещнем по-късно у Вас.

– Има едно нещо, което можеш да свършиш за мен, ако нямаш нищо против да уцеш там по-раничко.

– Какво?

– Да сготвиш обета. Не, не! Това беше майтап. Искам да ми помогнеш в един малък разговор.

– Давай да чуем – рече тя.

– Днес е рожденият ден на Рахми и брат му Мустафа е тук, в града, но Рахми не знае. – „Ако нещата гнес се развият нормално, никога повече няма да те лъжа“, помисли си Елис. – Искам Мустафа да се появи на тържеството на Рахми за обяга като узенага. Но ми трябва съучастник.

– Навишта съм – отвърна тя. Отъркоми се от него и седна на леглото с кръстосани крака. Гърците ѝ приличаха на ябълки – гваджи, кръгли и твърди. Дръгите кичури от косата ѝ гокохваха зърната. – Какво трябва да направя?

– Проблемът е много простичък. Трябва да кажа на Мустафа къде га уце, но Рахми още не е решил къде иска да празнува. Така че трябва да оставя съобщение за Мустафа в послегната мислута. А пък Рахми вероятно ще бъде го мен, като се обаждам.

– И какво е решението?

– Ще се обадя на теб. Ще говоря глупости. Не обръщай внимание на нищо друго, освен на адреса. Обади се на Мустафа, гай му адреса и му кажи как га стигне го там. – Всичко това звучеше съвсем нормално, когато Елис го замисли, но сега му се струваше невероятно циготско.

Джейн обаче, изглежда, нищо не запозоря.

– Не е много сложно – каза тя.

– Добре – бързо изрече Елис, скривайки облекчението си.

– А сега като ми се обадиш, кога га те чакам га се прибереш?
– Сега по-малко от час. Искам га почакам га видя узенагата, но ще се узмъкна от тържествената част и обяда.

Джейн като че се замисли.

– Поканили са теб, а мен – не.

Елис сви рамене.

– Предполагам, че ще е мъжко събиране. – Той се пресегна към бежежика на ноцното шкафче и написа „Мустафа“ и телефонния номер.

Джейн стана от леглото и прекоси стаята го гушкабината. Отвори вратата и пусна кранчето. Настроението ѝ се бе променило. Вече не се усмихваше. Елис попита:

– За какво си ягосана?

– Не съм ягосана – отбърна тя. – Понякога не ми харесва начинът, по който се отнасят с мен твоите приятели.

– Нами знаеш как се гържат турците с момичетата?

– Точно така – с момичетата. Нямам нищо против гостопочтените жени, но аз съм момиче.

Елис въздъхна.

– Ти по принцип не се гразниш така от примитивните събудиания на шепашоцисти. Какво въщност се опитваш да ми кажеш в момента?

Тя поразмисли по въпроса за минутка, застанала гола гогуша, и беше толкова хубава, че на Елис му се прииска пак да я люби. После каза:

– Май искам да кажа, че не ми харесва социалното ми положение. Хоя с теб съм се сериозно – това всички го знаят, – с никого друг не спя. Даже и не излизам с други мъже, но ти не гнагаш на мен сериозно. Не живеем в една къща, през повечето време не знам къде се губиш и какво правиш, не сме се представили взаимно на родителите си... а хората знаят всички това и затова се гържат с мен като с ученица.

– Мисля, че преувеличаваш.

– Все така казваш. – Тя прислътви в гушкабината и тресна вратата.

Елис извади бръснача си от чекмеджето, където гържеше несесера, и почна да се бръсне пред кухненската мивка. И преди бяха имали такива разговори, гаже много по-ожесточени, и той знаеше какво е в основата на всичко: Джейн искаше да се преместят да живеят заедно.

И той това искаше, разбуча се; искаше да се ожени за нея и да живее с нея го края на живота си. Но трябваше да изчака, гожато свърши с тази задача, а не можеше да ѝ го каже, тъй че се измъкваше с фразички като „не съм готов“ или „трябва ми само малко време“, и тези мъгляви гуми я въбесяваха. На нея ѝ се струваше, че цяла егна гогина е прекалено гъздо време, без да бъде по някакъв начин трайно обвързана с него. Но ако гнес всичко минеше добре, той щеше да оправи положението.

Приключи с бръсненето, уви бръснача с хабиена кърпа и го сложи в чекмеджето. Джейн излезе изпод гуша и той зае място-то ѝ. „Не си говорим – помисли Елис, – това е гдулаво.“

Докамо той се къпеше, тя сваря кафе. Той бързо се обаче в изтърканите си гънки и черната фланелка и седна срещу нея край малката махагонова масичка. Тя му сипа кафе и каза:

– Искам сериозно да си поговорим.

– Окей – бързо отвърна той, – хайде да го направим на обяд.

– Защо не сега?

– Нямам време.

– Рожденият ден на Рахми по-важен ли е от нашата връзка?

– Разбира се, че не. – Елис усети разгрознение в тона си и егин прегутреждаваш глас му каза: „Дай по-мекко, може да я загубиш.“ – Но вече обещах, а за мен е важно да спазвам обещанията си; от груга спрана, не ми изглежда от особена важност галу ще проведем този разговор сега или по-късно.

Алицето на Джейн прие онава стегнато, упорито изражение, което той добре познаваше. То се появяваше винаги когато тя вече нещо е решила, а някой се опитва да я отклони от пътя.

– За мен е важно да говорим точно сега.

За момент само той се изкуши да ѝ каже цялата истина още на минутата. Но не беше планирал нещата по този начин. Сега нямаше време, мозъкът му бе зает със съвсем друго нещо, а и не беше погосмвен. Много по-гобре ще е да стане по-късно, когато и двамата са спокойни, а и ще може да ѝ каже, че работата му в Парук е приключена. Така че той рече:

– Мисля, че в момента се гържиш гдулаво и няма да гам да ме тормозиш. Моя те, нека да поговорим по-късно. – И се отправи.

Докамо той вървеше към вратата, тя каза:

– Жан-Пиер ме помоли да уча с него в Афганистан.

Това гойде тъй неочаквано, че Елис трябваше да размисли за момент, преди да го възприеме напълно.

– Ти *сериозно* ли говориш? – попита той, не вярвайки на ушите си:

– Сериозна съм.

Елис знаеше, че Жан-Пиер е влюбен в Джейн. Но в нея бяха влюбени и поне пет-шест груга мъже – тези неща са неизбежни при жена като нея. Никой от тях не му беше сериозен съперник – или поне така си беше мислил госега. Снег като почуствва, че Възвръща самообдагане, каза:

– Защо пък ще ходиш във Военна зона със слабак като него?

– Да не си посмяла да си правиш майтан с твоя! – яростно заяви тя. – Тук става гума за живота ми!

Той тръсна глава, още не можейки да повярва.

– Не можеш да цвещ в Афганистан.

– Защо?

– Защото ме обичаш.

– Това не значи, че съм ти в кърпа вързана.

Поне не беше казала: „Не, не те обичам“. Той погледна часовника си. Беше направо смешно – само след няколко часа ще ѝ каже всичко, което иска да чуе.

– Нямам желание да говоря за това сега – рече той. – Тук говорим за бъдещето си, а подобни разговори не могат да се водят така приобързано.

– Не възнамерявам цял живот да те чакам – каза тя.

– Не те моля да ме чакаш цял живот, моля те да почакаш няколко часа. – Докосна бузата ѝ. – Нека не се караме заради някакви си гва-три часа.

Тя се изправи и спрастно го целуна в устата.

Без да повярва на този изблик на нежност, Елис каза:

– Няма да заминеш за Афганистан, нали?

– Не знам – с равен глас отвърна тя.

Той се опита да загади всичко с усмивка.

– Е, поне не го обяд?

Усмихна му се в отговор и кимна.

– Не, няма да е го обяд.

Той задържа поглед върху нея още едни момент, а после излезе.

Широкият булевард „Шанз Елизе“ гъмжеше от туристи и парижани, излезли на сутрешна разходка. Момтаеха се наоколо като овце из кошара под дъждите на молното пролетно слънце и всичкият тротоарни бистра бяха пъдни. Елис бе застанала бавно го уреченото място с раница на гърба, която бе купила от някакъв евтин магазин за чанш. Приличаше на американец, тръгнал да обикаля Европа на „стоп“.

Дошо стана, че Джейн избра точно тази сутрин, за да се скарат: сега сигурно прогваждава да се „навива“ сама и ще е разгразнена, като го посрещне.

Е, просто ще трябва да я успокоя, това е.

Избухта Джейн от мислите си и се концентрира върху предстоящата загача.

Две възможности имаше за това кой ще се окаже „приятелят“ на Рахми – този, който финансира маката терористична група. Първата възможност бе да е някой богат свободолобив турчин, който е решил – по политически или лични причини – че насилието срещу военната гиктатура и нейните подръжници е оправдано. Ако истината се окажеше такава, Еалис щеше да е разочарован.

Втората възможност бе да се окаже Борис.

Борис бе легендарна фигура в средите, в които се движеше Еалис – сред революционно настроените студенти, павестниците в изгнание, недохранените интелектуалци, които изнасят политически сказки, редакторите на екстремистките вестници с голямопробно печатно качество, анархистите, маоистите, арменците и войнстващите вегетарианци. За него се говореше, че е руснак, човек на КГБ, готов да финансира всеки левичарски терористичен акт на Запад. Много хора се съмняваха в неговото съществуване, особено тези, които се бяха опитали, но не бяха успели да изключат пари от руснаците. Но Еалис бе забелязал, че от време на време група, която от месеци не е правила нищо друго, освен да се жадава, че не може да си позволи даже машина за ситопечат, изведнъж спира да говори за пари и почва да се вълнува за сигурността си; а после, мако по-късно, се разчува за отбавчане, стрелба или взрив.

Според Еалис бе абсолютно сигурно, че руснаците дават пари на такива групи като турските гусицинти: ерва ли биха се възгърждали да не се възползват от токова ебтин и безопасен начин да свързват неприятности. Та нали и Щатите финансирали похитители и убийци в Централна Америка – а той не можеше да си представи, че Съветският съюз има повече скрупули от неговата собствена гържава. И тъй като в неговата сфера парите не се гържат в банкови сметки и не се превеждат по телекса, все някой трябваше да предаде истинските банкноти, следвателно трябва да има някой точно като Борис.

Еалис спрашно много искаше да се срещне с него.

Рахми мина край него точно в гесет и полюбна, обещен в розова фанелка с надпис „Да Коста“ и светлокафяв панталон с безупречен ръб; изглеждаше много нервен. Хвърли изгряци поглед към Еалис и после извърна глава.

Еалис го последва, като го гържеше на гесетина-петнайсет метра пред себе си, както се бяха уговорили.

На слевещото тропоярно бистро се бе разположила мускулестата, яка фигура на Пене Гоци в черен копринен костюм – Все едно току-що се връща от негедана аштураия, което най-вероятно си беше точно така. В скута си гържеше голям куфар. Той се изправи и тръгна почти рамо го рамо с Елис по такъв начин, че непрегубеген набногатеа би се чувила гали вбамата Вървят заедно или не.

Рахми се отправи нагоре по хъама към Труумфалната арка.

Елис набногаваше Пене с крайчеца на окомото си. Корсиканецът имаше животноски инстинкт за самосъхранение: без да гава Виг за това, той пробвяваше гали някой не го следи – стори го Вегнъж, като пресече улицата и съвсем естествено можеше га хвърли поглед назад по булеварда, докато чакаше га се смени светлината на светофара; и после – още Вегнъж във Витрината на един ъглов магазин, където успя га види хората зад него, отразени в стъклото.

Рахми беше симпатичен на Елис, но не и Пене. Първият бе искрен и принципен, а и хората, които убиваше, вероятно засуджавяха га умрат. Вторият беше съвсем друга работа: правеше го за пари, а и защото беше прекалено негодяван или тъй, за га оцелее в света на законния бизнес.

На три пресечки източно от Труумфалната арка Рахми сви в странична улица. Елис и Пене го последваха, докато ги преведе през съседна улица и влезе в хотел „Данкастър“.

Значи тук е мястото на срещата. Елис се надяваше тя га се пробве в бар или ресторант в хотела; сред много хора би се чувстввал в по-голяма безопасност.

Покрилото с мрамор входно фойе им се стори хладно след улицната жега. Елис потрепери. Егун сервитьор във фрак любопитно изгледа гърнките му. Рахми тръкмо влизаше в малък асансьор в грното на Г-образното фойе. Значи ще бъде в холмекса стая. Така га е. Елис последва Рахми в асансьора, Пене също успя га се набута зад тях. Нервите на Елис бяха опънати го скъсване, докато се изкачваха с асансьора. Смязоха на четвъртия етаж и Рахми ги заведе го стая 41. Почука.

Елис се насили га изглежда спокоен и безстрастен.

Вратата бавно се отвори.

Беше Борис. Елис разбра това в момента, в който зърна мози мъж, и едновременно усети тържествувашо вълнение и влегеняващите тръпки на страха. Като че ли на челото на

непознатия бе изписано „Москва“ с големи букви: Всичко сочеше това – от неколпосаната посстрижка до масивните практични обувки, а и стилът на КГБ. В твърдия му, преценящ поглед и сурово стиснатите устни, бе невъзможно да се сгрещи. Този човек не бе от чергата на Рахми и Пене; той не бе нищо пламенен идеалист, нито охранен мафлотски шопар. Борис бе професионален терорист с каменно сърце, който не би се поколебал да опнесе с едн изстрел гаявата на когото и да е от тримата, засанани отпरेге му.

„От много време те търся“, помисли си Елис.

Борис загържа вратата полуотворена за момент, отчасти за да защити тялото си, докато ги огледа, а после каза на френски:

– Ваезте.

Вървее ги в хода на хомеаски апартамент. Прогребата бе госта разкошна, мебелуроката се състоеше от столове, няколко масички и скрин, които изглеждаха като антикварни ценности от осемнайсетти век. Кашонче „Марборо“ и дитрова бутилка коняк, купена от безмитния магазин, бяха оставени върху изцяла масичка с извити крака. В галечния ъгъл есна полуотворена врата вогеше към спалнята.

Рахми гелово престава Всички:

– Пене. Елис. Моят приятел.

Борис беше широкоплещест мъж, облечен в бяла риза с навити ръкави, от които се показваха яки, космати ръце. Синият му върнен панталон бе твърде гебел за мемпературите навън. На гърба на стола бе метнато едно черно-кафяво пепитено сако, което не би се вързало със синия цвят на панталона.

Елис остава ранцата си на килима и сегна.

Борис направи жест към бутилката с бренди.

– Нецо за пене?

На Елис не му се искаше да пие коняк в единайсет сутринта. Замова каза:

– Да, ако обичате – едно кафе.

Борис го погледна сурово, враждебно, а след това отвърна: – Всички ще пием кафе. – И се затъти към телефона.

„Свикнал е Всички да се страхуват от него – помисли си Елис, – не му се нрава, че се отнасям като с равен.“

Рахми съвсем очевидно тръпнеше от страхопочитание пред Борис и притеснено се въртеше, като закончаваше и отключва-

Ваше най-горното копче на розовата си ризка, гокамо руснакът се обади на румсъръбца.

Борис затвори телефона и се обърна към Пене.

– Рагвам се да се запозная с Вас – каза той на френски. – Мисля, че можем да си бъдем от полза едни на друг.

Пене кимна, без да проговори. Той сегеше изправен върху кауфения стол и мощната му фигура в черния костюм изглеждаше странно крежка върху хубавата мебел, като че ли спомълт можеше да го строши, а не той него.

Пене има много общо с Борис – помисли си Елис. – И двамата са си дни, жестоки мъжаци, без капка почтеност или състрадание. Ако Пене беше руснак, и той щеше да е в КГБ; ако Борис беше французин, щеше да е в мафията.

– Покажете ми бомбата – каза Борис.

Пене отвори куфарчето си. То беше първо с блокчета, около тридесетина сантиметра гъбги и десетина гребел, направени от някакво жълтеникаво вещество. Борис коненичи на килима го куфара и побутна с пръст егно от блокчетата. То хвътна пог напуска като гъба. Той го помпурса.

– Да разбурам, че е СЗ. – Думите бяха отплавени към Пене. Пене кимна.

– Къде е механизъмът?

Рахми отвърна:

– Елис го носи в раницата.

Елис каза:

– Не, не го нося.

За момент в стаята настъпи аска тишина. Симпатичното младежко лице на Рахми се изкриви от паническо изражение.

– Какво искаш га кажеш? – развъндувано рече той. Упадешните му очи прескочиха от Елис към Борис, а после пак към Елис. – Ти каза... аз му казах, че ще...

– Млъкбай мам! – грубо го прекъсна Борис.

Рахми притихна веднага. Борис очаквателно изгледа Елис.

Тонът на Елис звучеше с безразличие, което той въщност не изпитваше.

– Страхувах се, че това може да е клопка, затова оставих механизма у гома. Може га прустигане слег няколко минути. Трябва само га се обадя на моето момиче.

Борис го гледа вътренчено в проугъаженце на няколко секунду. Елис отвърна на този поглед безспрастно, гококомото успя.

Най-накрая Борис каза:

– Защо смяташе, че може да е клопка?

Еаус реши, че ако се опита да обясни защо, може да звучи все едно се оправдава. Тъй или иначе това бе тъл въпрос. Той мекна нахален поглед към Борис и нищо не отвърна.

Борис не отгеляше пронизателните си очи от него. Най-сетне руснакът изрече:

– Аз ще се обадя.

Еаус като че тръгна да протемстича, но после помисли първоначалното си намерение. Не беше очаквал подобно развитие. Постара се да запази каменна физиономия в стид „изобщо не ми пука какво ще правите“, гокато в същото време бясно премисляше ситуацията. Как ще реагира Джейн на гласа на непознат? Ами ако не е там, ако е решила да не изпъва обещанието си? Съжади, че бе използвал нея за връзка, но вече бе твърде късно за промяна.

– Ти си внимателен човек – каза той на Борис.

– И ти също. Какъв е телефонният ти номер?

Еаус му го съобщи. Борис си записа номера на бележник го апарата, а после започна да набира.

Останалите чакаха, потънали в мълчание.

Борис каза:

– Амо? Обаждам се от името на Еаус.

Може би непознатият глас няма да я смути много, разсъждаваше Еаус; тя и без това очакваше някаво смахнато обаждане. *Не обръщай вниманието на нищо друго, освен на адреса, така и* бе поръчал.

– Какво? – разгрознено попита Борис, а Еаус си помисли: „О, по дяволите, какви ли му ги говори тя сега?“ – Да, точно така, но това няма значение за вас – рече Борис. – Еаус иска да гонете семе механизма в стая 41 в хотел „Данкастър“ на улица „Берн“.

Последва още една пауза.

„Изиграй играта гокрай, Джейн!“, молеше се Еаус.

– Да, хотела е много хубав.

„Стига с тези глезотии! Просто какви на човека, че ще го направим, моля те!“.

Багажаря ви – каза Борис и саркастично гобави: – Изключително млада бяхте. – После затвори телефона.

Еаус се опита да изгледжа така, все едно през цялото време е очаквал, че Всучко ще мине без засечка.

Борис каза:

– Тя разбра, че съм руснак. Как е открила това?

– Елис останала учуден за момент, а после съобщи:

– Тя е лингвист – рече той. – Разпознава акцентни.

Пене за първи път заговори:

– Докато чакаме оная женска да се появи, гайте да видим парите.

– Добре. – Борис взе в спалнята.

Докато го нямаше в стаята, Рахми заговори на Елис с нисък, съскещ шепот:

– Не знаех, че ще извършиш такъв номер!

– Естествено, че не си знаел – с нарочно отегчен тон рече Елис. – Ако знаеше какво смятам да направя, то нямаше да бъде вече предохранителна мярка, нали така?

Борис се върна с голем кафяв паук и го погледна на Пене, който го отвори и започна да брои стотранковите банкноти.

Борис разпечата кашончето „Мараборо“ и западна.

Елис си помисли: „Само гано Джейн да не се забави с обаждането го „Мустафа“. Трябваше да ѝ кажа, че е важно незабавно да прегаде съобщението.“

– Вечико е точно. – Остава парите обротно в паика, обагзала лепицата, запечата го и го остави на егна от масичките.

Четиримата мъже мъгчаво посетяха още няколко минути.

Борис попита Елис:

– Коко гадече е гомот ти?

– Пешайсет минути с моторетка.

Чу се тропане на вратата. Елис изтръгна от напрежение.

– Бързо е карада – рече Борис. Стана и отвори вратата. – Кафето – с отбращение протъска той и се върна на мястото си.

Двама сервитьори с бели сака избутаха егна кончикка за сервиране. После се изправиха и се извъртяха към присъстващите, всеки от тях спускаше в ръка писмото „МАБ“, могод „Д“ – стандартното въроръжение на френските гетективи. Егивият каза:

– Никой да не мърда.

Елис усета, че Борис се поготвя да скочи. Защо бяха само гватмата гетективи? Ако Рахми направи нещо глупаво и го застрелят, това гостатъчно ще разсее вниманието на полицейските

служител, за да могат Борис и Пене с общи сили да нагледелят над Вьорбъжените мъже...

Врашата на спалнята се отвори с трясък и още гъвама в униформи на сервитьори застанаха там, Вьорбъжени също като колегите си.

Борис се отпусна и на лицето му се изписа израз на първо презрение.

Евус сега чак усета, че не е смееа да си поеме гъх. Изпусна гъвага Вьзгушка.

Всичко приключи.

В стаята Ваезе униформен офицер от полцията.

– Клопка! – избухна Рахми. – Това наистина е клопка!

– Млъквай там! – каза Борис и за втори път грубият му глас накара Рахми да млъкне. После се обърна към полцията: – Искам открито да протестирам срещу това безобразие – започна той. – Моля да се има предвид, че...

Полцията го угари през устата с обмеченици си в кожена ръкавица юмрук.

Борис гокосна устните си и после погледна кърващото петно на ръката си. Отношението му коренно се промени в момента, в който разбра, че Всичко е станало вече прекладено серпозно, за да може с бълфуране да се измъкне от ситуацията.

– Запомни лицето ми – каза той на офицера с зробобно струген глас. – Так ще го видиш някой ден.

– Но кой е прегатмелят? – извика Рахми. – Кой ни изгадае?

– Той. – Борис посочи Евус.

– Евус? – запита с неговерие Рахми.

– Телефонното обаждане – каза Борис. – Адресът.

Рахми вперил поглед в Евус. Изглеждаше ранен право в сърцето.

Вязоха още няколко униформени полцаи. Офицерът посочи Пене.

– Това е Гоци – каза той. Двама полцаи сложиха белезници на Пене и го отведоха. Офицерът погледна към Борис.

– Вие кой сте?

На Борис, изглежда, цялата история му бе госадна.

– Името ми е Ян Хохт – отвърна той. – Аз съм гражданин на Арженшина.

– Я не си правеше труда – с отбраценце изрече офицерът. – Отведете го. – После се обърна към Рахми. – Е?

– Аз нямам какво да кажа! – извика Рахми и успя да накара мези глуми да прозвучат сериозно.

Офицерът направи знак с габа и Рахми също бе скован с безизтици. Той не отгеляше яростен поглед от Елис, докато го отбеждаха.

Арсенваните бяха откарани нагоду с асансьора егип по египи. Курфюрето на Пене и паикът, пълен със стофранкови банкноти, бяха убити в найлонова торба. Полицейски фотограф взеже в стаята и нагласи статива си за снимки.

Офицерът каза на Елис:

– Има егип черен Симроен, паркиран през хомена. – После ковебайво гобави обръщението: – Сър.

„Ето ме пак на страната на закона – рече си Елис. – Жалко само, че Рахми ми е определено по-симпатичен като човек от това ченге тук.“

Свезе с асансьора. Във фойето на хомена управителът, в черен костюм и панталони на райе, стоеше с мъченическа физиономия, замръзнала на лицето, докато в срагата нахду нова голяма група полицай.

Елис взеже на обаяната в съвниче улица. Черният симроен чакаше го отсрещния тротоар. На прегната сегайка имаше шофьор, а на загната – някакъв пътник. Елис седна отзад. Колата бързо потегли.

Пътникът се обвърна към Елис и каза:

– Зрарсти, Джон.

Елис се усмихна. Свезг повече от година време истинското му име откна странно. Той отвърна:

– Как си, Бил?

– Отгърхнах си! – призна Бил. – В прогърдженче на тринайсет месеца нищо груго не чухме от теб, освен моабл за още парл. После получаваме егно запобегно телефонно обаждане, в което ни казваш, че имаме гвайсеп и четири часа на разположенче, за да урегвим група за извършване на ареста от местни полицай. Опитай само да си представяш какво ни се наложл да правим, за да убегвим французите да го сторят, без да им обяжняваме защо! Угарната група трябваше да е готова в района на „Шанз Елизе“, но за да получим точния адрес, трябваше да чакаме телефонно обаждане от неизвестна жена, която ще иска да говори с Мустафа. И това е Вечико, което знаем!

– Нямах друг избор – опита се да си извини Елис.

– Е, госта тичане падна – и вече гълба няколко големи усугуи на разни хора в Париж, – но го направихме. А сега ми кажи дали си струваше. Кой скочи в чубада този път?

– Руснакът е Борис – каза Елис.

По думето на Бил се разля широка усмивка.

– Брей, га му се не знае! – изкоментира той. – Пипнах си Борис. Без майтан?

– Без майтан.

– Деле, най-гобре га си го прибера от французите, преди га са разбрали кой е той.

Елис сви рамене.

– Никой няма га взмъкне много информация от него така или иначе. Той е от онези – не човек, а стомана. Важното е, че го извадихме от обрашение. Ще им трябва поне гогуина-две, за да му намерят заместник, а и за га може новият Борис да си изгради мрежа. Междувременно наистина забавихме операцията им.

– Абсолютно си прав, гявол го взед! Направо сензационно!

– Корсиканецът е Пепе Гоци, търговец на оръжие – прогължи Елис. – Той е гоставила оборудването за почти всички терористични акции във Франция през последните две години, а и още много в други страни. Той става за разпитване. Изправете френски гетектив га говори с баща му, Меме Гоци, в Марсилия. Тогов съм га се обзаложа, че старецът никога не е бил очарован от цялата фамилията га се замеси в политически престъпления. Предпожете му сурка: имунитет за Пепе, ако Пепе е готов га свугетемства срещу всички политически ангажирани клиенти, на които е прогълвал. Но не пипайте обикновените престъпници. Меме ще се съгласи, защото това няма да се брои като предателство на приятел. А ако Меме се съгласи, Пепе също ще го стори. После французите могат га волят гела гогуни наред.

– Невероятно! – Бил изглеждаше направо смян. – За един ген закопча гвамата вероятно най-големи терористични подстрекатели в света.

– Един ген ли? – Елис се усмихна. – Отне ми цяла гогуина.

– Но си е струвало.

– Мдагато момче е Рахми Коскун – прогължи Елис. Бързаше, защото имаше още един човек, на когото искаше га каже всичко това. – Рахми и неговата група хвърлиха петролната бомба в

сградата на турските адвокати преди два месеца и убиха атапешето към посолството преди това. Ако спитате цялата група, със сигурност ще намерите учаващи доказателства.

– Или ако френската полиция ги убеди да си признаят.

– Да. Дай ми молив и ще ти напиша имената и адресите.

– Спест си го – рече Бид, – ще приема първия ти гокадаг, като се приберем в посолството.

– Няма да се връщам в посолството.

– Джон, не се свироптивайвай на проگرامата.

– Ще ти дам тези имена и тогава ще имаш на практика всички важни информация, даже и ако ме бавне някой друг френски таксиджия гнес саеодобег. Ако оживея, ще се срещнем утре сутринта и ще ти дам всички подробности.

– Защо да чакаме?

– Имам среща за обяд.

Бид завъртя театрално очи.

– Е, сигурно ти гвължим поне това – неохотно рече той.

– Така си и помислих.

– Кое е заждето?

– Джейн Дамбърт. Нейното име беше сред онези, които ти ми даде, когато ме инструктора за първи път.

– Спомянйа си. Казах ти, че ако успееш да ѝ се харесаш, тя ще те пресетаби дично на всички побържани левчяри, арабски терористи, симпатизанти на Баагер-Майнхоф и авангардни поети в Париж.

– Така и спана, само гето се влюбух в нея.

Бид изгвежгаше точно като банкер от Кънектикът, на когото в момента казват, че синът му ще се жени за църката на цвешнокож милионер: не знаеше дали да се радва, или да се яросва.

– Хм, тя какво пресетабвлява всъщност?

– Не е побържана, макар че има някои побържани приятели. Какво да ти кажа? Хубава е като картинка, умът ѝ реже като бръснач, истинска лъвица в леглото. Прекрасна е! Тя е жената, която цял живот съм търсил.

– Е, видгам защо ти се иска повече да отпразнуваш побога с нея, откокоето с мен. Какво смяташ за правди?

Елис се усмихна.

– Ще отбора бутинка вино, ще приготвя две пържолци, ще ѝ кажа, че си узкарвам хляба, като ловя терористи, и ще я помоля да се омъжи за мен.